

Posudek konzultantky
na rigorózní práci Mgr. Pavlína Mišutové. LL.M.
„Přemístění sídla společnosti v rámci Evropské unie“

Rigorózní práce je věnována teoreticky velmi obtížné a zároveň poměrně praktické tématice usazování obchodních společností a možnosti přemístování jejich sídla v rámci EU. Téma velice vítám, je stále aktuální, existují nové podněty, zejména rozhodnutí Soudního dvora EU (SD EU) ve věci Cartesio, některé nové právní předpisy a rovněž značné množství odborných článků, které komentují novou situaci. Autorka měla možnost studia této tematiky při své studijním pobytu v Nizozemí, na práci je to znát, a to nejen z hlediska záběru řady prací, s nimiž autorka v rigorózní práci operuje, ale i z hlediska celkového pojetí práce a vysokého pracovního nasazení. Téma i způsob zpracování tedy mohu jen přivítat.

Rigorózní práce je přehledná, je dobře logicky rozvržena a vhodně systematicky uspořádána. Práce sestává ze šesti částí, dále podrobně vnitřně rozčleněných, z nichž první je Úvodem a poslední je Závěrem. K práci je připojen seznam literatury, jak české, tak zahraniční, svědčí o širším přehledu autorky, která pracuje s řadou časopiseckých článků a judikáty SD EU. Určitou nevýhodou je, že autorka nevyužívá práce v němčině, resp. práce orientované na Německo, které je známou baštou principu sídla a jehož pohled je zčásti odlišný od pohledu anglicky píšících právníků z Nizozemí, Velké Británie a dalších států, jejichž úprava je budována na inkorporačním principu. Pro právníky vycházející z inkorporačního principu není judikatura SD EU přece jen takovým obtížným „oříškem“, jako pro právníky ze zemí zastávajících princip sídla, jejichž názory jsou právě proto často velmi zajímavé.

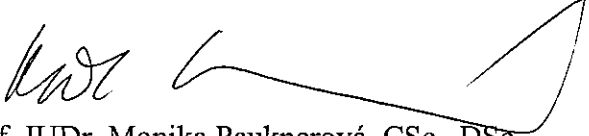
Po úvodní partii se autorka ve druhé kapitole zabývá vymezením základních pojmů a teorií. Tato část je velmi dobře a přehledně zpracována, autorka rozlišuje situace příchodu a odchodu společností do určitého státu a toto rozlišování promítá i do členění teorií určování osobního statutu. Mám připomínku k s. 13, k pozn. č. 31 - zcela chybí informace o tom, že Německo přijalo s účinností již od r. 2008 tzv. MoMiGesetz, podle něhož správní sídlo může být i v zahraničí. To je dost podstatná změna v německém právu a v jeho koncepci teorie

sídla. Třetí kapitola analyzuje jednotlivá rozhodnutí SD EU v oblasti svobody usazování obchodních společností a možnosti přemístění sídla. Na s. 19 autorka uvádí, že podle rozhodnutí Daily Mail je primární svoboda usazování zaručena pouze fyzickým osobám, toto své tvrzení by měla blíže rozvést při ústní obhajobě. V této partii velice oceňuji zejména rozbor rozhodnutí ve věci Cartesio, která je skutečně stále ještě obestřena tajemstvím a provázena ne zcela jednoznačnými závěry. Navazuje kapitola věnovaná dalším způsobům přemístění sídla, pod nimiž autorka chápe jednak možnosti přemístit sídlo nadnárodních evropských společností, jednak možnost využít přeshraniční fúze. K této kapitole jsem nenašla žádné podněty z praxe: bylo by zajímavé, kdyby si autorka vybrala některou evropskou společnost, která byla založena v ČR, případně na níž se účastní subjekt z ČR (nebo realizovanou přeshraniční fúzi) a uvedla, jaké jsou výhody a nevýhody takové společnosti v praxi. Tato kapitola je uzavřena cennou informací o 14. směrnici, která zůstala zatím na půli cesty. Pátá kapitola rozebírá situaci v České republice, tuto kapitolu považuji rovněž za velmi přínosnou, autorka předkládá i vlastní názory a závěry, to hodnotím velmi pozitivně. Rovněž je poukazováno na připravovanou rekodifikaci soukromého práva. Ke s. 102, první odstavec: autorka by měla osvětlit, jak by si představovala, že české právo umožní společnosti, která přemístí své sídlo do ČR, přeměnu na společnost podle práva jiného členského státu.

Práce ústí v Závěr, kde autorka opětně a velmi přehledně shrnuje poznatky, k nimž ve své práci dospěla.

Rigorózní práci hodnotím velmi pozitivně, autorka prokázala samostatnost myšlení, práce je věnována aktuálním otázkám, je to práce dynamicky napsaná, čtivá, pracuje se zahraniční i českou literaturou a pouští se i do intelektuálně náročných teoretických konstrukcí, které však mají i praktické dopady.

Práci plně doporučuji k ústní obhajobě a navrhuji, aby po úspěšné obhajobě a úspěšném vykonání rigorózní zkoušky byl Mgr. Pavlíně Mišutové, LL.M. přiznán akademický titul JUDr.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc., DSc.

V Praze dne 14.11.2010